

POSTSCRIPTUM ARTIKKELIIN „SOCIALIDEMOKRATIA JA VAALIKAMPANJA“

Tämä artikkeli oli jo kirjoitettu, kun „Tovarishtsh” lehdessä julkaistiin G. V. Plehanovin „Avoin kirje tietoisille työläisille”. „Manöveeraten” porvariston vasemman siiven ja sosialidemokratian oikeistosiiven välillä Plehanov tässä kirjeessään luopuu lopullisesti niin kansainvälisen vallankumouksellisen sosialidemokratian periaatteista kuin myös puolueen Yhdistävän edustajakokouksen päätöksistä. Puolueen edustajakokous kielsi muodollisesti ylipäänsä kaikki liitot porvarillisten puolueiden kanssa. Tietoinen, järjestynyt proletaari nimittää puoluekokouksissaan kaikkia liittoja porvariston kanssa „proletariaatin asian pettämiseksi”; kirjoituksessaan, joka on julkaistu „Tovarishtsh” lehdessä, ja kirjeessään puolueen järjestöille L. Martov asettuu bolshevistiselle, s.o. johdonmukaisesti vallankumoukselliselle näkökannalle esiintyen päättävästi kaikkia ensimmäisessä vaiheessa solmittavia liittoja vastaan. „Ensimmäisen kysymyksen suhteen („liitot” tai sopimukset vaalien kulussa)”, kirjoittaa Martov, „kehottaisin edustajakokouksen päätöksen nojalla vaatimaan, että meidän osallistumisemme vaalien *ensimmäiseen vaiheeseen*, t.s. osallistumisemme siellä, missä me esiinnyimme joukkojen edessä, olisi *täysin itsenäistä*”. Tällainen kysymyksen asettelu tuntuu Plehanovista ilmentävän „väärin käsitettyä leppymättömyyttä”. „Siellä, missä emme ole varmoja ehdokkaamme voitosta”, kirjoittaa Plehanov, „*olemme velvolliset tekemään sopimuksen muiden puolueiden kanssa, jotka haluavat taistella vanhaa järjestelmäämme vastaan*” *. Pitäen näin ollen sallittavina, vastoin edustajakokouksen päätöstä, liittoja

* Kursivointi Plehanovin.

porvarillisten puolueiden kanssa Plehanov „poliittisessa viisaudessaan” kuitenkin näkee sellaisia tapauksia, jolloin meidän ei pidä tehdä näitä liittoja. „Siellä, missä ei ole epäilystä siitä”, kirjoittaa hän, „etteikö meidän onnistuisi viedä läpi omaa ehdokastamme*”, me voimme ja meidän pitää toimia riippumatta toisista puolueista”. Hämmästyttävää „poliittista viisautta”! Siellä, missä olemme varmoja, että saamme itse viedyksi läpi ehdokkaamme, siellä viemme hänet läpi itse. Missä taas emme ole varmoja, siellä pyydämme apua... niiltä, jotka „haluavat taistella vanhaa järjestelmää vastaan”, tai autamme siellä noita „halukkaita” viemään läpi heidän ehdokkaansa. Mutta rupeavatko nämä „taistelunhaluiset” pyrkimään liittoutumaan kanssamme siellä, missä he ovat varmoja siitä, että saavat itse viedyksi läpi omat ehdokkaansa, kuinka te arvelette, te kadettilehtien avustaja Plehanov? Sillä kun on puhe liitoista, niin jokaiselle lapsen kengissä kävelevälle poliitikolle on selvää, että liittoja tarvitaan vain niissä tapauksissa, kun puolue ei ole varma siitä, saako se omin voimin viedyksi ehdokkaansa läpi. Me taas olemme sellaisissakin tapauksissa kaikkia liittoja vastaan. Mutta G. V. Plehanov aitona vapauden ritarina soittaa hätäkelloa kadettilaisessa „Tovarishtsh” lehdessä ja huutelee kokoon kaikkia „taistelunhaluisia”... Tehkää hyvin, kaikki „halukkaat”! Proletariaatti taistelee, te „haluatte” taistella! Erinomaista... Ellei tämäkään proletaarille riitä, niin silloin hän tietenkin on „vapauden vihollinen”.

Näin tämä kadettien ihailema menshevikkien johtaja unohtaa sen, mitä hän sanoi Duuman hajottamisen jälkeen, ja luisuu vähitellen, askel askeleelta aina... Tsherevaninin tasolle... Plehanov kiiruhtaa hänelle ominaisella „nopeudella, rajuudella ja silmämitalla” oikeistosiipemme äärimmäisten oikeistolaisien luo. Martov jää hänestä kauaksi jälkeen; „Sotsial-Demokrat” ehtii häidin tuskin aatteellisen johtajansa perässä. Jaariteltuaan pitkälti meidän vaalikampanjamme luokkaluonteesta Keskuskomitean äänenkannattaja ehdottaa meille vielä monimutkaisen sopimussysteemin, rakentaa portaikon, jota pitkin sosialidemokratian on laskeuduttava kadettien luo. „Sotsial-Demokrat” ehdottaa ensin itsenäistä, s.o. luokkakantaista, esiintymistä

* Kursivolnti Plehanovin.

siellä, missä meillä on menestyksen toivoa; ellei menestyksen toivoa ole, niin liittoudumme sellaisten porvarillisten puolueiden kanssa, „jotka tavoittelevat yhdessä meidän kanssamme perustavan kokouksen koollekutsumista”; elleivät nuo puolueet halua perustavaa kokousta — sitä pahempi — (tämä on viimeinen, kolmas, luokkakannan ja demokratian vastainen askelma) — me liitymme sittenkin niiden kanssa yhteen. Miten Keskuskomitealla, jonka edustajakokous on valinnut päätöksensä täytäntöönpanemista varten, on otsaa rikkoa noita päätöksiä, se on sen salaisuus. Tosiasia on, että saamme nyt nähdä sosialidemokratialle kaikkein häpeällisimmän näytelmän, jolloin yhden ja saman johtavan lehden, pää-äänenkannattajan toimituksessa „rapu runnaa taapäin”..., mutta „joutsen tahtoo taivahalle”, jolloin sellaisessa meille tärkeässä kysymyksessä kuin vaalitaktiikassa ei puolueessa eikä edes „johtavassa” puolueeryhmässä ole yhtenäistä mielipidettä eikä yhtenäistä toimintaa. Missä maassa ja mikä sosialistinen puolue, ellei tietenkään oteta lukuun kaikkein opportunistisimpia puolueita, sallisi tällaista poliittista turmeltuneisuutta? Ja on merkillepantavaa, että nimenomaan kaikki nuo ravut, hauet ja joutsenet, nuo toistensa ruoskijat, Martov ja Plehanov, nimenomaan he käyvät mitä kiivainta taistelua puolueen ylimääräisen edustajakokouksen koollekutsumista vastaan, edustajakokouksen, jota me tarvitsemme nyt enemmän kuin koskaan ennen.

„Proletari” № 7,
marraskuun 10 pnä 1906

Julkaistaan „Proletari” lehden
tekstin mukaan

